

[Hans Kjør.]

ningernes indregning i priserne. Herved konstateredes der, som det fremgår af betænkningen, enighed om, at der inden for minimallønsområdet finder justeringer sted i overenskomstperiodens løb, der bringer aflønningen inden for minimallønsområdet i niveau med lønstigningerne på normallønsområdet.

Der konstateredes videre enighed om, at også sådanne lønjusteringer, der forudsættes at finde sted under iagttagelse af mæglingforslagets afsnit D. b. — det er det afsnit, der giver udtryk for, at de overenskomstmæssigt fastsatte lønstigninger ikke skal give anledning til almindelig lønhævning — kan indregnes i priserne. Dette kan ske efter nærmere vejledning fra monopoltilsynet med hjemmel i dispensationsreglerne i lovforslagets § 5, stk. 4.

Derudover har det desværre ikke været muligt at nå til enighed om reglerne for adgangen til at indkalkulere lønstigningerne. Jeg beklager dette oprigtigt, fordi jeg ikke underkender den betydning, det ville have, om vi havde en bred enighed til opbakning af loven på dette punkt. Jeg beklager det så meget des mere, som jeg ikke forstår det standpunkt, som specielt socialdemokratiet her har indtaget. Som det fremgår af ændringsforslag nr. 4, stillet af handelsministeren, er ordlyden af denne § 5, stk. 1, nr. 5, foreslået fuldstændig ændret. Det er sket med direkte sigte på en tydeliggørelse af, at loven ikke blander sig i, om eller i hvilket omfang virksomhederne benytter sig af den adgang til modregning i personlige tillæg, som er fastsat i mæglingforslaget. Det er en tydeliggørelse af, at lovsparagraffen alene vedrører omfanget af lønforbedringernes indregning i priserne ved at fastslå i den opremsning af omkostningsstigninger, som virksomhederne har adgang til at indregne uden forudgående godkendelse, at heri indgår lønforbedringer, der er fastlagt i ordinært fornyede kollektive overenskomster, idet prisforhøjelser dog ikke vil kunne foretages for den andel af en lønstigning, der ifølge overenskomsten kan modregnes.

Trods denne tydeliggørelse har socialdemokratiets medlemmer af udvalget med støtte af socialistisk folkepartis medlem foreslået en anden formulering i ændringsfor-

slag nr. 3. For mange vil det ved umiddelbar læsning af de to formuleringer af § 5, stk. 1, nr. 5, altså ændringsforslag nr. 3 af socialdemokratiet og nr. 4 af handelsministeren, nok være vanskeligt at lodde den helt afgørende forskel, der ligger heri. Men der er en sådan helt afgørende forskel. Den vage formulering i socialdemokratiets forslag vil efter min opfattelse i praksis gøre det såre vanskeligt for ikke at sige umuligt at hindre, at næsten enhver lønforbedring kan motivere indregning i priserne. Det forekommer mig, at socialdemokratiet ved denne holdning ikke alene bringer sig i en uholdbar eller i hvert fald uforståelig dobbeltstilling, men også stiller overenskomstforhandlingerne og det vedtagne mæglingforslag i et ejendommeligt skær. Lovforslagets direkte sigte er jo at bidrage til, at de sociale forbedringer, der ved overenskomsten er opnået for de lavtlønnede, derunder kvindelønningerne, ikke udviskes totalt ved almindelig lønglidning eller avanceglidning, og ved fastholdelse af den størst mulige prisstabilitet at udnytte de muligheder, der nu tegner sig for en forbedring af den økonomiske balance i vort samfund. Socialdemokratiet hævder at være enig i denne målsætning, men indtager alligevel ikke en stilling, der modvirker, at lønforbedringer fører til prisforhøjelser, i samme grad som regeringen tilsigter det.

Overenskomstforhandlinger savner jo aldrig dramatik i opløbet. Med megen dygtighed er udnyttet den forståelse for de lavtlønnedes kår og denne gang ikke mindst den forståelse for problemerne i forbindelse med forskelsbehandlingen af kvinderne, som vitterlig eksisterer i meget brede kredse af befolkningen. Men når så disse forbedringer er reddet i land med mæglingforslagets vedtagelse, accepterer man ikke, at disse forbedringer søges fastholdt, således som regeringens forslag tilstræber det. Nej, så hævder man, at der må være adgang til prisovervæltning også af andres lønforhøjelser, for at virksomhederne ikke skal stritte imod at give sådanne lønforhøjelser, hvis de ikke kan begrundes i produktivetsforbedringer. Det, der stadig væk er et karakteristisk træk ved denne lovgivning, er jo nemlig, at produktivetsforbedringer kan muliggøre større avance, større indtjening og dermed også bedre aflønning.